ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

(Γιατί ἡ Τουρκάλες φοροῦσαν ἄλλοτε φερετζέ.)

ΤΗΝ Κούφα, τὴ μεγάλη πολιτεία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, —σήμερα οὔτε τὰ ἐρείπιά της δὲν σώζονται πειά—, ζοῦσε ἄλλοτε, στὰ ἑξακόσια τόσα, μιὰ νέα ἀσύγκριτης, μοναδικῆς στὸν κόσμο ὠμορφιᾶς. Ντινάρα ἦταν τὸ ὄνομα τῆς κοπέλλας αὐτῆς, μὰ ὅλοι τὴν ἔλεγαν «Ρόδο τῆς Ἀνατολῆς», κι' ἡ φήμη της εἶχε ἀπλωθεῖ σ' ὅλη τὴν Τουρκία.

Μιὰ μέρα ἡ Ντινάρα συνάντησε στὸ δρόμο της ἕνα νόστιμο παλληκάρι. Ἀχμὲτ τὸν ἔλεγαν καὶ ἦταν ποιητής. Οἱ δύο νέοι ἀγαπήθηκαν ἀτ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωρίστηκαν. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ Ντινάρα γινότανε γυναῖκα τοῦ Ἀχμέτ.

Ὁ ποιητὴς πετοῦσε στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴ χαρά του... Ἀγαποῦσε τὸ τάϊρι του μὲ τρελλό, παράφορο πάθος. Ἡ παραμικρὴ ἐπιθυμία τῆς Ντινάρα ἦταν γι' αὐτὸν διαταγή, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκτελέση μὲ κάθε τρόπο, θυσιάζοντας στὴν ἀνάγκη κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴ ζωή του... Ὁ Ἀχμὲτ εἶχε μιὰ μικρὴ περιουσία. Τὴν σπατάλησε ὅμως ὅλη σὲ λοῦσα γιὰ τὴ γυναίκα του. Ὡστόσο, τοῦ ἔφτανε ἕνα χαμόγελο, ἕνα βλέμμα τῆς Ντινάρα, γιὰ νὰ τὰ λησμονήση ὅλα, γιὰ νὰ μεταφερθῆ σ' ἕναν παράδεισο χαρᾶς καὶ ἀμερμνησίας...

Μὰ ποιὸς θὰ μπορέση νὰ πῆ ὅτι ἡ εὐτυχία βαστάει πολὺ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ;

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ Ντινάρα περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς Κούφας, ἡ Μουσουλμανίδες δὲν φοροῦσαν ἀκόμα φερετζὲ ἐκεῖνα τὰ χρόνια—, τὴν εἶδε ὁ Ἄλ Νόομαν, ὁ ἄρχοντας τῆς πολιτείας... Κι' ἡ ὠμορφιά της τοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωσι, ὥστε ἔβαλε ἕναν ἀξιωματικό του νὰ τὴν παρακολουθήση καὶ νὰ μάθη ποῦ κάθεται...

Τὴν ἑπομένη νύχτα δέκα στρατιῶτες μτίκανε διὰ τῆς βίας στὸ σπίτι τοῦ Ἀχμέτ, ἔδεσαν τὸν νοικοκύρη μὲ χοντρὰ σχοινιὰ καὶ τοῦ πῆραν τὴ γυναίκα του, μπροστὰ στὰ μάτια του, γιὰ νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ χαρέμι τοῦ ἄρχοντα !...

* * *

Ὁ Ἀχμὲτ κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του.

Τοῦ κάκου δοκίμασε νὰ μτῆ στὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντα καὶ νὰ πάρη πίσω τὴ γυναίκα του, ἢ τουλάχιστον, νὰ σκοτωθῆ μπροστά της, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς αὐτήν... Οἱ φρουροὶ δὲν τὸν ἄφηναν οὔτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ περάση...

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετοὶ μῆνες ἀπερίγραπτης ἀγωνίας γιὰ τὸν ποιητή.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀχμέτ, καταλαβαίνοντας πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση πολὺ ἀκόμα μ' αὐτὸ τὸ σαράκι στὴν καρδιά, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ κάνη τὰ παράπονά του στὸ χαλίφη Μωχαμπιᾶ, τὸν ἀνώτατο διοικητὴ ὅλης τῆς περιφερείας, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φημιζότανε γιὰ τὴν κρίσι του καὶ τὴ μεγάλη καλωσύνη τῆς καρδιᾶς του.

Μόλις ὁ Ἀχμὲτ παρουσιάστηκε μπροστά του, γονάτισε καὶ παρακάλεσε τὸν Μωχαμπιᾶ νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ τοῦ ἀπαγγείλη ἕνα τραγοῦδι του. Ὁ χαλίφης τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ ὁ Ἀχμὲτ ἄρχισε νὰ λέη τὶς παρακάτω στροφές :

Α΄.

«Στὴν ἀπέραντη, τὴν ἡλιοφωτισμένη ἔρημο τῆς ζωῆς μου, ἕνα ρόδο ἀνθισε ξαφνικὰ μπροστά μου. Καὶ τὸ ρόδο αὐτὸ ἦταν μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα. Ἡ φωνή της ἦταν πιὸ γλυκειὰ κι' ἀπ' τὴ μουσικὴ τῆς λύρας. Τὰ μάτια της γυάλιζαν περισσότερο καὶ ἀπὸ τ' ἄστρα. Καὶ τὰ χείλη της ἐμοιαζαν μὲ μισάνοιχτο δαμάσκηνο...

Β΄.

Καὶ εἶπα στὸ ρόδο :
—Λουλοῦδι τοῦ Παραδείσου, θέλεις νὰ μοῦ χαρίσης τὴν ὠμορφιά καὶ τὴ μυρωδιά σου ;
Καὶ τὸ ρόδο μοῦ ἀποκρίθηκε :
—Πάρε με καὶ φύτεψέ με στὸν κῆπο τῆς καρδιᾶς σου !
Καὶ ἀπὸ τότε, τὸ ρόδο αὐτὸ τὸ κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου... Δὲν πέρασε οὔτε μιὰ νύχτα, ποὺ νὰ μὴν ξεκουραστῶ στὸ πλευρό τῆς ἀγαπημένης μου.

Γ΄.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ ἄρχοντας ποὺ κυβερνᾶ τὴν Κούφα, συνάντησε στὸ δρόμο τὴν συντρόφισά μου καί, κάνοντας κατάχρησι τῆς μεγάλης ἐξουσίας ποὺ τοῦ ἔδωσες ἐσύ, μοῦ ἔκλεψε τὸ ρόδο τοῦ κήπου μου, τὸν ἥλιο τῶν ματιῶν μου, τ' ἄστρι τ' οὐρανοῦ μου... Κι' ἔχει τώρα τὸ θησαυρό μου φυλακισμένο στὸ παλάτι του...

Δ΄.

Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν καταραμένη μέρα, δὲν ὑπάρχουν πειὰ γιὰ μένα στὸν κόσμο οὔτε λουλούδια, οὔτε φῶς, οὔτε κι' ἀστέρια... Ζῶ μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ κι' ἄναστρη νύχτα, χωρὶς νὰ προσμένω ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου... Ὡστόσο, χτές, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου :
—Ψηλότερα κι' ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Κούφας, σὰν ἥλιος ἀπέναντι στὴ σελήνη, στέκεται ὁ μεγαλόψυχος καὶ λεοντόκαρδος χαλίφης μας ὁ ἄνθρωπος ποὺ τιμωρεῖ πάντα κάθε ἀδικία... Πήγαινε σ' αὐτὸν καὶ θὰ βρῆς τὸ δίκηο σου... Θὰ διατάξη νὰ σοῦ δώσουν πίσω τὴν ἀγαπημένη σου !...

Κοὶ νὰ γιατί, πολυχρονεμένε μου χαλίφη, ἐγώ, ὁ φτωχὸς ποιητής, τὸ τραγοῦδι σκουλήκι τῆς γῆς, βρίσκομαι τώρα μπρός σιὰ πόδια σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μιλήσης τοῦ ἄρχοντα τῆς Κούφας νὰ μοῦ δώση πίσω τὴν ἀγαπημένη μου !...».

* * *

Ὁ χαλίφης συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ τραγοῦδι καὶ ἀπὸ τὸ βαθὺ πόνο τοῦ Ἀχμέτ. Καί, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, εἶπε στὸν ποιητή :

—Θὰ στείλω ἕναν ἀξιωματικό μου στὸν ἄρχοντα τῆς Κούφας, μὲ τὴ διαταγὴ νὰ μοῦ φέρη ἐδῶ τὴν Ντινάρα... Θέλω νὰ τὴν δῶ καὶ ἐγώ... Καὶ ἂν μοῦ πῆ ὅτι θέλει νὰ ξαναγυρίση κοντά σου, θὰ τὴν ξαναπάρης ἐσύ, καὶ ἀλλοίμονο σ' αὐτόν, ποὺ θὰ τολμήση ἄλλη φορὰ νὰ τὴν πειράξη !...

Τὰ μάτια τοῦ Ἀχμὲτ δάκρυσαν ἀπὸ χαρά... Ὁ ποιητὴς ἦταν τόσο βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ντινάρα, ὥστε δὲν τοῦ ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ ξανασφίξη τὴν ἀγαπημένη του στὴν ἀγκαλιά του...

* * *

Ὅταν, τέλος, ἡ Ντινάρα παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ χαλίφη, —ὁ ἀξιωματικὸς δὲν δυσκολεύτηκε διόλου νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὸ χαρέμι τοῦ τρομοκρατημένου ἄρχοντα τῆς Κούφας—, ὁ Μωχαμπιᾶ κατάλαβε πὼς ὁ ποιητὴς εἶχε δίκηο : Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔβλεπαν τὰ μάτια του ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες καλλονὲς τοῦ κόσμου..

Ὡστόσο, ὁ χαλίφης θέλησε νὰ δοκιμάση καὶ τὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς γυναίκας.

—Εἶνε ἀλήθεια, τὴν ρώτησε, ὅτι ὁ ἄρχοντας τῆς Κούφας σὲ πῆρε διὰ τῆς βίας στὸ χαρέμι του ;

—Ναί, χαλίφη μου ! ψιθύρισε, τρέμοντας ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο της, ἡ ὡραία Ντινάρα.

—Ἔζησες ὅμως ἀρκετοὺς μῆνες κοντὰ στὸν Ἄλ Νόομαν, μέσα στὰ πλούτη του, καὶ ἴσως νὰ θέλης τώρα νὰ μείνης παντοτεινὰ μαζύ του... Δὲν θέλω νὰ σὲ βιάσω νὰ πάρης μιὰ ἀπόφασι... Πές μου θαρρετὰ καὶ ἄφοβα, τί προτιμᾶς ἀπὸ τὰ δυό : Νὰ ξαναγυρίσης στὰ μεταξωτὰ καὶ στὰ τζοβαϊρικὰ τοῦ ἄρχοντα τῆς Κούφας ἢ στὸ φτωχικὸ σπιτάκι, ὅπου σὲ περιμένει ὁ ἄνδρας σου ὁ Ἀχμέτ ;... Ὅποια κι' ἂν εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου, θὰ ἐκτελεσθῆ ἀμέσως !...

Ἡ Ντινάρα κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

Γυναῖκα ἦταν, καὶ ἡ σκέψις ὅτι στὸ παλάτι τοῦ Ἄλ Νόομαν θὰ εὕρισκε ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ στολίδια, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν συγκινήση... Συγχρόνως ὅμως ξαναθυμήθηκε τὶς ἐρωτικὲς ὧρες, ποὺ πέρασε κοντὰ στὸν ἄνδρα της, μὲ ἀτέλειωτα χάδια καὶ φιλιά, ξαναθυμήθηκε τὰ τραγούδια ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ Ἀχμὲτ στὸ αὐτί, μὲ φωνὴ λαχανιασμένη ἀπὸ πόθο, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε μὲ δύναμι στὴν ἀγκαλιά του, καί, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἀποκρίθηκε :

—Ἀφοῦ μὲ διατάξεις, χαλίφη μου, νὰ σοῦ πῶ ποιὰ εἶνε ἡ ἐπιθυμία μου, μάθε ὅτι τοῦ κόσμου ὅλου τὰ πλούτη καὶ τ' ἀγαθὰ δὲν ἔχουν γιὰ μένα καμμιὰ ἀξία, χωρὶς τὸν ἄνδρα μου... Τί σημασία ἔχει ἂν εἶνε σήμερα φτωχός, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀγαπᾶ ;... Θέλω, λοιπόν, νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὸν Ἀχμέτ !...

* * *

Ὁ χαλίφης Μωχαμπιᾶ ἔμεινε κατενθουσιασμένος, ἐπειδὴ βρῆκε μιὰ γυναῖκα ποὺ προτιμοῦσε ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὶς τιμές, ἕνα φτωχὸ σύζυγο, καὶ διέταξε τὸ θησαυροφύλακά του νὰ δώση στὴν Ντινάρα ἕνα σακκὶ γεμάτο χρυσᾶ νομίσματα.

Ὕστερα φώναξε τὸν Ἀχμέτ, ὁ ὁποῖος περίμενε στὴ διπλανὴ αἴθουσα, καὶ τοῦ εἶπε :

—Μόλις ἀντίκρυσα τὴ γυναίκα σου, θαμπώθηκα ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της καὶ κατάλαβα γιατί τὴν ἀγαπᾶς τόσο πολύ ! Καὶ ὅταν κουβέντιασα λίγο μαζύ της, θαμπώθηκα κι' ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της, καὶ σοῦ λέω : Ἀγάπα την περισσότερο ἀκόμα, γιατί τὸ ἀξίζει !... Πηγαίνετε καὶ ζήσετε εὐτυχισμένοι !...

Μὰ ἐνῶ ὁ Ἀχμέτ, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά, ἔφευγε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, κρατῶντας σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του τὸ θησαυρό του, ὁ χαλίφης τὸν φώναξε πίσω καὶ τοῦ εἶπε :

—Θὰ σοῦ δώσω τώρα καὶ μιὰ συμβουλή... Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τιμωρήσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήση νὰ ξαναπειράξη τὴ γυναίκα σου... Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως, μὴν τὴν ἀφήνης καὶ σὺ νὰ βγαίνη ἔξω μὲ ξεσκέπαστο πρόσωπο... Τί τὰ θέλεις, Ἀχμέτ, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ μπορέσω, παρὰ νὰ δικαιολογήσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ σοῦ κλέψη τὴν ὠμορφη γυναίκα σου !....

Ἀπὸ τότε ἡ Ντινάρα δὲν ἔβγαινε ποτὲ στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ σκεπάση τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα.

Καὶ νά, γιατί ἡ Τουρκάλες φοροῦσαν ἄλλοτε φερετζέ !...